

taget kan jeg ikke begribe, at man ikke gaar ud fra dette, at jo mere Publikum faar at se af den Slags Ting, desto mere styrkes Sandsen, og desto større Tilslutning er der for det kongelige Theater at vinde. Man maa dog komme bort fra den Tro, at det, at samle paa en eneste Haand alt Muligt og derved forhindre, at der andre Steder findes Noget, er til Udvikling for Kunsten. Det er nemlig saa, at jo Mere man gjør for Publikums Smag, jo mere Sandsen vækkes, desto mere vil det gavne det kongelige Theater, hvis Interesser Ministeren jo vil værne, men som Flertallet paa denne Maade synes at være en bedre Ven af end Ministeren. Men det er som sagt ikke noget betydeligt Punkt. Imidlertid tror jeg ikke, at der er nogen Grund for Flertallet til at fravige sin Mening herom. — Den næste Paragraf vedrører det kgl. Theaters Repertoire, ogsaa her har man gjort meget væsentlige Indrømmelser fra Flertallets Side. Det oprindelige Standpunkt var dette, at det kgl. Theaters Repertoire gaves frit, at vore klasses Digtere ikke alene skulde kunne spilles af det kgl. Theater, men at ethvert Theater skulde kunne spille dem. Dette kan ogsaa udtrykkes saaledes, at Holberg og Dehleschlager ikke alene maa opføres paa det kgl. Theater, men at ethvert Theater, der havde Trang dertil, og som havde Kræfter til at besætte dem — det var altsaa Noget, de selv maatte afgjøre — kunde opføre dem. Det har man imidlertid ikke kunnet sætte igennem for de gamle Stykkers Vedkommende og heller ikke for de nye, forsaavidt det kgl. Theater eiede dem, det vil sige saadanne Stykker, som tilhørte det kgl. Theaters Repertoire. Man har kun kunnet opnaa, at Stykker, der ikke ere spillede i 10 Aar, blive frit, o: ikke saaledes, at saa kan det kgl. Theater ikke mere spille dem, for saa kunde jeg forstaa Indvendingerne mod denne Paragraf saavel som et Vindringsforslag, der er stillet af nogle Herrer udenfor Udvalget, hvis Mening med Ordningen var denne, at Stykket i det Hele taget var unddraget det kgl. Theater, hvis det ikke spillede det i 10 Aar. Men dette er jo ikke Meningen. Det kgl. Theater kan frit spille det, men kan blot ikke forbyde Andre at gjøre det Samme. Det er mig ufatteligt, at man

ikke vil gaa ind paa en saa rimelig Ordning. Man har altsaa ved Forhandling opnaaet den Ordning, som Mindretallet af Udvalget har tiltraadt, at naar et Stykke ikke er opført paa det kgl. Theater i 10 Aar, kan det frit opføres, og disse 10 Aar skulde først begynde at løbe efter Lovens Udstedelse. Det vil altsaa sige, det kgl. Theater faar en Frist af 10 Aar og kan i den Tid spille, hvad det vil deraf, og derved unddrage de andre Theatre det. Dette vil næppe findes uretfærdigt. For at opnaa dette, har man gjort endnu flere Indrømmelser. Der er i Eftertrykslovens § 19 fastsat en Bestemmelse, hvorefter Værker 30 Aar efter deres Forfatters Død frit kunne spilles af ethvert Theater, naar de faldt indenfor den Kunst- art, som Theatret havde Ret til at dyrke. Derved vilde altsaa, for at nævne et prægnant Exempel, Heibergs Vaudeviller næste Aar kunne spilles af ethvert Theater. Men det kgl. Theater har ønsket at beholde netop denne Forfatters Værker, og derfor har man gjort den Indrømmelse, at denne Bestemmelse ikke kommer til at gjælde for det kgl. Theater, saa at disse Arbejder, som, hvis man holdt sig til den nuværende Lovgivning, og hvis dette Lovforslag ikke skulde blive til Lov, vilde komme til at gaa ind under den almindelige Bestemmelse, først 10 Aar efter at de ikke ere spillede ville blive fri. Der er altsaa her gjort en meget væsentlig Indrømmelse fra Flertallets Side paa dette Punkt, for at man i det Hele kan komme til Enighed. Naar man ser hen til det uhyre Repertoire, som det kgl. Theater har, til de 1,715 Stykker, som det i Diebliffet eier, vil man jo se, at der ingen Mening er i, at det kgl. Theater skal have dem liggende og derved unddrage Andre dem uden alligevel selv at opføre dem. Saaledes som Forholdene nu ere, er der ingen Tvang til at spille dem; nu vil der altsaa komme den Tvang, som synes ret billig, at de maa spille det, de ville beholde, saaledes at det kgl. Theater ikke kan lade et Stykke ligge og raadne op i Theatrets Arkiv, og saaledes, at det kgl. Theater ikke driver et Slags Visnepolitik paa dette Omraade, idet det ikke selv benytter Stykker og alligevel unddrager dem fra at komme frem paa andre Theatre. Dette har man søgt at forhindre, og paa dette Punkt er man enig om kun at lade